

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 334/2024-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o prijatej ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom Mgr. Paskalom Milatom, Hviezdoslavova 3, Rožňava, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5Tpo/15/2024 z 3. apríla 2024 a jeho postupu v označenom konaní takto

rozhodol:

- Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5Tpo/15/2024 z 3. apríla 2024 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky.
- Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5Tpo/15/2024 z 3. apríla 2024 **zrušuje**.
- Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadostučinenie **2 500 eur**.
- Krajský súd **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **1 070,97 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 334/2024-15 z 2. júla 2024 prijal na ďalšie konanie podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva

podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5Tpo/15/2024 z 3. apríla 2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a jeho postupom v označenom konaní. Vo zvyšnej časti bola ústavná sťažnosť odmietnutá. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, prikázať jeho bezodkladné prepustenie z väzby na slobodu a priznať mu finančné zadostučinenie 5 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

3. Uznesením Okresného súdu Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11Tp/19/2024 z 10. marca 2024 (ďalej len „uznesenie o vzatí do väzby“) bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že jeho väzba začala plynúť 6. marca 2024 o 14.25 h. Okresný súd ďalej neprijal písomný sľub sťažovateľa a jeho väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

4. Napadnutým uznesením krajského súdu bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu o vzatí do väzby.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že napadnuté uznesenia nie sú dostatočne odôvodnené, a to obzvlášť s ohľadom na skutočnosť, že je mladistvá osoba.

6. Vo vzťahu k existencii väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľ zdôrazňuje, že je bezúhonný a dosiaľ netrestaný, a to ani len za priestupok. Okresný súd a krajský súd neprihliadali na jeho tvrdenie, že medzi ním a poškodenou došlo k sexuálnemu styku na základe obojstrannej dobrovoľnosti. V danom prípade absentovalo akékoľvek násilie z jeho strany, čo malo byť preukázané aj lekárskou správou. V nadväznosti na uvedené sa taktiež domnieva, že došlo k nadkvalifikácii jeho konania (zo sexuálneho zneužívania na znásilnenie, pozn.).

7. Ďalej sťažovateľ namieta, že okresný súd a krajský súd sa nedostatočným spôsobom vysporiadali s možnosťou nahradenia jeho väzby. Na nahradenie jeho väzby totiž nebolo potrebné preukázať existenciu výnimočných okolností. V tomto smere poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tost/39/2012 zo 6. decembra 2012, v zmysle ktorého § 339 Trestného poriadku ako osobitné ustanovenie (*lex specialis*) eliminuje v konaní proti mladistvým obmedzenia náhrady väzby uvedené v § 80 ods. 2 tretej vete a § 81 ods. 1 druhej vete Trestného poriadku. Ak možno účel väzby dosiahnuť jej nahradením, je súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie povinný použiť zákonom ustanovenú garanciu aj v prípade, ak je obvinený stíhaný ako mladistvý pre obzvlášť závažný zločin. V nadväznosti na uvedené zdôrazňuje, že je stíhaný za zločin, a preto bolo povinnosťou okresného súdu a krajského súdu nielen odčitovať zákonné ustanovenia, ale reálne sa zaoberať možnosťou nahradenia jeho väzby. Sťažovateľ sám pri svojom výsluchu uviedol, že je ochotný rešpektovať a dodržiavať obmedzenia a povinnosti uložené súdom.

8. Sťažovateľ napokon namieta, že na výsluchu pred okresným súdom mal byť prítomný jeho zákonný zástupca a orgán sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately.

III.

Vyjadrenie krajského súdu, replika sťažovateľa a ústne pojednávanie

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

9. Krajský súd vo svojom vyjadrení odkázal na závery napadnutého uznesenia, ktorého odôvodnenie považuje za dostatočne presvedčivé. Vzhľadom na uvedené navrhol ústavnej sťažnosti nevyhovieť.

III.2. Replika sťažovateľa:

10. Sťažovateľ vo svojej replike poukázal na skutočnosť, že jeho väzba mohla byť nahradená, čo vyplýva z uznesenia okresného súdu sp. zn. 18T/61/2024 z 25. júla 2024 (ďalej len „uznesenie o prepustení na slobodu“), ktorým bol prepustený z väzby na slobodu s tým, že nad ním nariadil dohľad probačného a mediačného úradníka a uložil mu viaceré obmedzenia vrátane zákazu styku, kontaktu a priblíženia sa k poškodenej a zdržiavania sa v blízkosti jej obydli. Sťažovateľ aj príslušná prokurátorka sa vzdali práva na podanie sťažnosti proti označenému uzneseniu. Sťažovateľ zdôrazňuje, že nespochybňuje inštitút väzby, avšak trvá na tom, že súdy musia zohľadniť vek obvineného a skutočnosť, že mladistvý môže byť vzatý do väzby iba v prípade, ak nemožno účel väzby dosiahnuť inak. Samotný okresný súd v označenom uznesení akceptoval, že účel väzby možno v jeho prípade dosiahnuť inak, a to jej nahradením so súčasným uložením primeraných povinností.

III.3. K ústnemu pojednávaniu:

11. Ústavný súd v danom prípade na základe § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože na základe podaní účastníkov dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Predmetom ústavnej sťažnosti je posúdenie namietaného zásahu do práv sťažovateľa napadnutým uznesením a súvisiacim postupom krajského súdu pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby.

13. Ústavný súd už judikoval, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (*mutatis mutandis* III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe (I. ÚS 187/09, rozsudok vo veci Toth proti Rakúsku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 11894/85, bod 67).

14. Každé pozbavenie osobnej slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený osobnej slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, I. ÚS 177/03, I. ÚS 115/07).

15. Súd rozhodujúci o väzbe má skúmať významné skutočnosti pre a proti väzbe vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08).

16. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že súd rozhodujúci o pozbavení slobody nemusí dať odpoveď na každý argument osoby pozbavenej slobody. Tento súd však nesmie ignorovať konkrétne skutočnosti namietané touto osobou, ktoré by mohli spochybníť existenciu podmienok „zákonnosti“ pozbavenia osobnej slobody (pozri rozsudok vo veci Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94).

17. Pri riziku z pokračovania v trestnej činnosti ako dôvodu väzby musí byť toto riziko hodnoverné a prijaté opatrenia primerané, to všetko s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu (porov. rozsudok vo veci Clooth proti Belgicku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 12718/87, bod 40; I. ÚS 409/2021). Zároveň je potrebné uviesť, že zo strany všeobecných súdov sa nevyžaduje preukázanie absolútnej istoty o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby, ale preukázanie existencie dôvodnej obavy, resp. reálnej hrozby (II. ÚS 348/2016, I. ÚS 347/2022).

18. Európsky súd pre ľudské práva stabilne judikuje, že väzbu mladistvého je potrebné vnímať ako celkom výnimočný prostriedok na dosiahnutie sledovaného cieľa (rozsudok vo veci Nart proti Turecku zo 6. 5. 2008, sťažnosť č. 20817/04, bod 31).

19. Skutočnosť, že väzba mladistvého predstavuje takýto celkom výnimočný prostriedok, znamená, že má byť využitá iba ako posledná z dostupných možností (pričom východiskovým stavom je vždy osobná sloboda), na čo najkratší čas, a iba po dôkladnom zvážení všetkých okolností prípadu [porov. rozsudok vo veci Korneykova proti Ukrajine z 19. 1. 2012, sťažnosť č. 39884/05, bod 46; tiež Kovrov a ďalší proti Rusku zo 16. 11. 2021, sťažnosti č. 1327/16, č. 14206/16, č. 42296/09, č. 71805/11 a č. 75089/13, bod 94; tiež čl. 37 písm. b) Dohovoru o právach dieťaťa]. Zo strany všeobecných súdov pri rozhodovaní o väzbe mladistvého je preto nevyhnutné zaoberať sa alternatívnymi prostriedkami k väzbe (rozsudok vo veci Agit Demir proti Turecku z 27. 2. 2018, sťažnosť č. 36475/10, body 44 a 45). Pri zvažovaní, či zabrániť ďalšej trestnej činnosti vzatím mladistvého do väzby, majú príslušné súdy vykonať celkové posúdenie rizika na základe komplexných a spoľahlivých informácií o osobnosti a sociálnych pomeroch dotknutého mladistvého [odporúčanie Výboru ministrov Rec(2003)20 týkajúce sa nových spôsobov riešenia kriminality mladistvých a úlohy justície mladistvých z 24. 9. 2003, body 17 a 18; tiež už citovaný Nart, bod 17 a nasl.].

20. Pokiaľ ide o zákonnú úpravu, § 339 Trestného poriadku ako osobitné ustanovenie (*lex specialis*) eliminuje v konaní proti mladistvým obmedzenia náhrady väzby uvedené v § 80 ods. 2 tretej vete a § 81 ods. 1 druhej vete Trestného poriadku. Ak možno účel väzby dosiahnuť jej nahradením, je súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie povinný použiť zákonom

ustanovenú garanciu aj v prípade, ak je obvinený stíhaný ako mladistvý pre obzvlášť závažný zločin (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tost/39/2012 zo 6. decembra 2012).

21. V zmysle už uvedených východísk ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie a dospel k záveru, že ústavná sťažnosť je sčasti dôvodná.

22. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o právnej kvalifikácii (nadkvalifikácii) jeho konania ústavný súd v krátkosti konštatuje, že uvedené bude predmetom ďalšieho konania v jeho trestnej veci, v rámci ktorého má sťažovateľ možnosť vzniesť túto svoju námietku a v prípade jej dôvodnosti dosiahnuť nápravu. Zo strany ústavného súdu postačí konštatovanie, že sťažovateľom údajne spáchaný skutok mohol byť v danej fáze trestného konania kvalifikovaný tak, ako to bolo uvedené v uznesení o vznesení obvinenia, resp. v uznesení okresného súdu a napadnutom uznesení.

23. Pokiaľ ide odôvodnenie samotnej existencie väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, krajský súd (s. 4) akceptoval obranu sťažovateľa spočívajúcu v jeho bezúhonnosti. V nadväznosti na uvedené však poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ sa mal skutku dopustiť na chránenej osobe (dieťať), pričom sťažovateľ si predmetné okolnosti musel sám uvedomovať a napriek uvedenému zneužil bezbrannosť poškodenej. Okresný súd, na závery ktorého krajský súd v napadnutom uznesení odkázal, bližšie uviedol (s. 6), že sťažovateľ vedel o tom, že poškodená je žiačkou základnej školy, a ani uvedené pre neho nepredstavovalo prekážku, aby s ňou vykonal pohlavný styk. Doplnil tiež, že sám sťažovateľ vypovedal o tom, že mal mať s poškodenou pohlavný styk opakovane (dvakrát), a nie iba raz, ako to tvrdí poškodená.

24. Ústavný súd, zohľadňujúc osobitné okolnosti danej trestnej veci vrátane štádia trestného konania, proti sťažovateľovi konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia vo vzťahu k existencii väzobného dôvodu možno považovať za dostatočne presvedčivé, a teda aj ústavnoprávne akceptovateľné. Z citovanej časti napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd a aj krajský súd v skutočnosti zohľadnili bezúhonnosť sťažovateľa, avšak s ohľadom na už opísané okolnosti prípadu (vedomosť sťažovateľa a o veku poškodenej a tvrdený opakovaný pohlavný styk) dospeli k záveru, že u sťažovateľa je dostatočným spôsobom preukázaná dôvodná obava z pokračovania v trestnej činnosti.

25. Pokiaľ ide o možnosť nahradenia väzby sťažovateľa, krajský súd v napadnutom uznesení (s. 5) uviedol, že samotné okolnosti prípadu neodôvodňujú nahradenie väzby sťažovateľa, keďže skutku sa mal dopustiť na obzvlášť zraniteľnej osobe (11-ročnej poškodenej). Z uvedeného vyvodil, že sťažovateľ „*sa javí byť potenciálne nebezpečný páchatel*“. Navyše, žiadne výnimočné okolnosti prípadu, ktoré by opodstatňovali nahradenie väzby sťažovateľa, neboli zo strany krajského súdu zistené. Krajský súd síce prihliadal aj na § 339 Trestného poriadku, avšak faktické okolnosti danej veci nahradenie väzby sťažovateľa podľa jeho názoru neumožňovali.

26. Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého uznesenia k možnosti nahradenia väzby sťažovateľa pôsobí príliš lakonicky a v dôsledku uvedeného aj nedostatočne presvedčivo. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia nevyplýva, že by sa krajský súd skutočne zaoberal možnosťou nahradenia väzby sťažovateľa s ohľadom na konkrétne okolnosti daného prípadu,

a teda zväžil nielen okolnosti vzťahujúce sa na údajne spáchaný skutok, ale aj okolnosti na strane sťažovateľa ako údajného páchatel'a. Práve naopak, z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že okolnostiam na strane sťažovateľa nielen nebola venovaná dostatočná pozornosť, tieto okolnosti dokonca ani len neboli náležitým spôsobom preskúmané (predovšetkým osobné, rodinné a sociálne pomery sťažovateľa). Z odôvodnenia napadnutého uznesenia nevyplýva ani len základná informácia o tom, aké má sťažovateľ rodinné zázemie, alebo napríklad to, či si plní školskú dochádzku. V nadväznosti na uvedené ústavný súd nadobudol presvedčenie, že nahradenie väzby sťažovateľa primeranými obmedzeniami pri vzatí sťažovateľa do väzby bolo posudzované iba v rovine teórie (porov. bod 10 tohto nálezu k uzneseniu o prepustení sťažovateľa). Čo je podstatné, vo vzťahu k náhrade väzby, ktorá je u mladistvého podľa § 339 Trestného poriadku pravidlom, pôsobí kontroverzne konštatácia o nezistení výnimočných okolností prípadu, ktoré by opodstatňovali nahradenie väzby sťažovateľa (ktorý nie je stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, preto by inštitút výnimočných okolností prípadu nebol relevantný, ani ak by nešlo o mladistvého).

27. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na jeho osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

28. Ako *obiter dictum* ústavný súd považuje za potrebné reagovať na záver okresného súdu v uznesení o prepustení sťažovateľa na slobodu (pozri bod 10 tohto nálezu) spočívajúci v tom, že po vykonaní 4 mesiacov väzby by uložené obmedzenia mali sťažovateľa odradiť od páchania trestnej činnosti proti poškodenej. Zdôrazňuje, že výkon väzby nemá u mladistvého plniť výchovnú funkciu, prípadne funkciu jeho odstrašenia od možného páchania ďalšej trestnej činnosti. Takýto prístup nie je v súlade s účelom väzby a ani s ústavou garantovanou prezumpciou neviny (k sociálnym aspektom pozri van den Brink, Y. (2019). Young, Accused and Detained; Awful, But Lawful? Pre-Trial Detention and Children's Rights Protection in Contemporary Western Societies. *Youth Justice*, 19(3), 238-261. <https://doi.org/10.1177/1473225419884658>). Vzatie mladistvého obvineného do väzby v situácii, keď bolo možné jeho väzbu nahradiť primeranými obmedzeniami, v skutočnosti zvyšuje riziko jeho budúceho konfliktu so zákonom [Megan Stevenson, Breaking Bad: Mechanisms of Social Influence and the Path to Criminality in Juvenile Jails, 99(5) REV. ECON. & STAT. 824, 830 (2017); podobne E. Jason Baron, Brian Jacob, Joseph Ryan, Pretrial juvenile detention, *Journal of Public Economics*, Volume 217, 2023, <https://doi.org/10.1016/j.jpubeco.2022.104798>].

29. Napokon, pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že na výsluchu pred okresným súdom mal byť prítomný jeho zákonný zástupca a orgán sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, z predložených dokumentov nevyplýva, že by ju sťažovateľ, ktorý bol v konaní pred okresným súdom a krajským súdom kvalifikovane právne zastúpený obhajkyňou, pred krajským súdom uplatnil. V dôsledku uvedeného bolo potrebné tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovieť.

30. Podobne ústavný súd nevyhovел ani časti ústavnej sťažnosti smerujúcej proti postupu krajského súdu v predmetnom konaní, keďže ústavnoprávne relevantné pochybenia v jeho postupe neboli identifikované.

31. Nevyhovieť ústavný súd musel aj časti ústavnej sťažnosti týkajúcej sa namietaného porušenia práva sťažovateľa na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, keďže porušenie záruk vyplývajúcich z označeného článku (pozbavenie slobody na účel predvedenia pred sudcu pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu) nebolo vo veci sťažovateľa preukázané.

32. V nadväznosti na záver o porušení práv sťažovateľa ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúcemu § 133 ods. 2 a ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde napadnuté uznesenie zrušil (bod 2 výroku tohto nálezu). Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ bol medziasom prepustený z väzby na slobodu a že o väzbe možno rozhodovať len do budúcnosti (*pro futuro*), ústavný súd už vec krajskému súdu na ďalšie konanie nevrátil (II. ÚS 200/2019).

33. Pokiaľ ide o sťažovateľov návrh na vydanie príkazu na jeho prepustenie z väzby na slobodu, rozhodovanie o ňom už po faktickom prepustení sťažovateľa z väzby na slobodu stratilo svoje opodstatnenie.

34. Sťažovateľ navrhol, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie 5 000 eur. Výšku finančného zadosťučinenia odôvodnil nezákonnosťou a neústavnosťou zásahu do jeho osobnej slobody, ktorý znáša veľmi ťažko, a to predovšetkým vzhľadom na odlúčenie od jeho rodiny, kamarátov a spolužiakov. Tiež poukázal na skutočnosť, že kvôli výkonu väzby nemohol pokračovať v riadnom vzdelávaní a príprave na povolanie.

35. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojim rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

36. Ústavný súd dospel k záveru, že v okolnostiach tejto veci je priznanie finančného zadosťučinenia potrebné. Sťažovateľ bol vzatý do väzby bez náležitého zistenia všetkých na spravodlivé rozhodnutie potrebných skutočností, pričom možnosť nahradenia jeho väzby bola zo strany všeobecných súdov posudzovaná v podstate iba formálne. Zotrvával vo väzbe 4 mesiace. Ústavný súd akceptuje, že výkon väzby má na mladistvú osobu obzvlášť negatívny dopad, keď ju odlučuje jednak od jej rodiny, a rovnako tak aj od spoločnosti a blízkosti jej priateľov a rovesníkov. Vzhľadom na uvedené priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie 2 500 eur (pozri bod 3 výroku tohto nálezu). Vo zvyšnej časti návrhu na priznanie finančného zadosťučinenia nevyhoviel (pozri bod 5 tohto nálezu).

V.

Trovy konania

37. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 1 070,97 eur.

38. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľov ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

39. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2024 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu, replika k vyjadreniu krajského súdu).

40. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. augusta 2024

Libor Duľa
predseda senátu